

F. t. Dyreværnslov

Alle udvalgets medlemmer er enige om, at det er afgørende, at der både på nationalt og på internationalt plan, herunder på EF-plan, arbejdes for alternativer til æglægningsbure.

Justitsministeriet er enig med udvalgets flertal i, at der ikke er anledning til at ændre reglerne om anvendelse af æglægningsbure. Der er således på den ene side ikke på nuværende tidspunkt, hvor der ikke er udviklet relevante alternativer til æglægningsbure som produktionssystem, grundlag for at genindføre et forbud mod anvendelse af sådanne bure. Justitsministeriet finder heller ikke grundlag for at følge dyreværnsorganisationernes forslag om allerede nu at fastsætte en frist for afviklingen af æglægningsbure som produktionssystem, men ministeriet kan tilslutte sig det samlede udvalgs opfordring til, at der forskningsmæssigt og på andre måder arbejdes på - såvel nationalt som internationalt - at forbedre og udvikle alternativer til æglægningsbure. Justitsministeriet finder på den anden side heller ikke, at der er grundlag for at nedsætte arealkravet til burene fra de gældende 600 cm² pr. hønse. Spørgsmålet om arealkravet m.v. har siden 1979 flere gange og senest i 1986, hvor reglerne i burhønsbekendtgørelsen fik deres nuværende indhold, været gjort til genstand for drøftelser mellem Folketingets Retsudvalg og Justitsministeriet foranlediget af henvendelser fra ægproducenterne, bl.a. begrundet med ulige konkurrencevilkår på grund af lempeligere regler - mindre arealkrav pr. hønse - i de andre EF-lande. Justitsministeriet finder ikke, at der er fremkommet nye oplysninger, som nu kan begrunde en ændring af reglerne. Den nævnte beretning nr. 643 fra Statens Husdyrbrugsforsøg har været forelagt for Det Veterinære Sundhedsråd, som ikke finder, at beretningen giver grundlag for at overveje en ændring af det danske arealkrav.

Der henvises til lovforslagets §§ 6-8, der svarer til udvalgets lovudkast §§ 6-8. Forholdet mellem bestemmelserne i forslagets § 6, stk. 2, og § 4, stk. 2, er omtalt ovenfor under pkt. 5.2.

5.4. Hold af rovdyr, krybdyr og giftige slanger

Det er i de senere år blevet mere almindeligt, at private - som »kæledyr« eller af mere videnskabelig interesse - holder større vilde dyr eller krybdyr, padder og insekter, der ikke indgår i den naturlige fauna i Danmark. Der har således været sager om hold af bl.a. bjørne, ulve og slanger. En række tilfælde, hvor slanger er undsluppet fra deres ejere, har været omtalt i dagspressen, og der er i den forbindelse i den offentlige debat blevet rejst spørgsmål om behovet for en regulering af sådanne dyrehold.

Efter § 2 i bekendtgørelse nr. 187 af 7. august 1936 angående kontrol med rovdyr og visse større dyr, der

er udstedt i medfør af dyreværnsloven fra 1916, skal en privatperson, som agter at holde rovdyr eller andre større dyr indespærret i bure eller lignende, forud indhente politiets godkendelse af de lokaler, bure m.v., hvori dyrene agtes anbragt. Der er derimod ikke efter bekendtgørelsen hjemmel til generelt at forbyde private at holde rovdyr og visse større dyr.

Da bekendtgørelsen er udstedt i medfør af dyreværnsloven, er det først og fremmest dyreværns-mæssige hensyn, der skal lægges vægt på ved afgørelsen af, om bure, lokaler m.v. kan godkendes. I de tilfælde, hvor der er tale om farlige dyr eller dyr, der er egnede til at fremkalde angst for liv og helbred, er det fastsat i praksis, at der også kan lægges vægt på, om burene og lokalerne ud fra et politimæssigt synspunkt - hensynet til omgivelsernes sikkerhed - må antages at være forsvarlige.

Naturfredningsloven (lovbekendtgørelse nr. 530 af 10. oktober 1984 med senere ændringer), der administreres af Skov- og Naturstyrelsen under Miljøministeriet, indeholder ligeledes regler, der regulerer dette område.

Efter § 59, stk. 2, i naturfredningsloven kan miljøministeren således

»fastsætte regler om kontrol med eller helt eller delvis forbud mod transport, opbevaring, udstilling, udbydning, salg, indførsel, udførsel, transit, udstopning, præparering og tørring af de i stk. 1 nævnte plante- og dyrearter, herunder dele og produkter af disse dyr og planter.«

Efter lovens § 59, stk. 1, omfatter stk. 2 alle dyrearter, der lever frit i Danmark, bortset fra pattedyr og fugle. Pattedyr og fugle er omfattet af jagt og vildtforvaltningsloven. Efter stk. 4 i samme bestemmelse kan miljøministeren endvidere fastsætte regler efter stk. 2 for vilde pattedyr og fugle, der ikke forekommer i vildtlevende tilstand her i landet.

Efter forarbejderne til § 59, stk. 2, (FT 1983/84 sp. 1582-1583) giver bestemmelsen hjemmel til at forbyde import af giftslanger og andre farlige krybdyr. Bestemmelser herom ville efter forarbejderne kunne fastsættes dels ud fra et hensyn til dyrene og dels ud fra hensyn til omgivelserne. Mere tvivlsomt er det, om bestemmelsen giver hjemmel til at kontrollere/forbyde eksisterende slangehold og hold af andre farlige krybdyr.

Der er ikke med hjemmel i § 59, stk. 2, udstedt administrative forskrifter med forbud mod import af giftslanger m.v.

Dyreværnsudvalgets overvejelser om reguleringer på dette område fremgår af betænkning nr. 1154/1988 side 37-38 og 92-93. Overvejelserne munder ud i et forslag om (lovudkastets § 10), at justitsministeren skal kunne fastsætte regler om forbud mod